

11.04.2019 Pierwszy wyrok WSA w Warszawie II SA/Wa 636/18 z dnia 10 stycznia 2019 r. uchylający odmowną decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji wydaną na podstawie art. 8a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) jest prawomocny. Opublikowano także uzasadnienie tego orzeczenia.

Stanowisko WSA poniżej:

<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/D78A58C49E>

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2017 r., poz. 2188), dalej: "p.u.s.a." oraz art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r., poz. 1369 ze zm.), dalej: "p.p.s.a.", sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej.

Zgodnie z art. 134 § 1 i 2 p.p.s.a. sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną, z zastrzeżeniem art. 57a, przy czym sąd nie może wydać orzeczenia na niekorzyść skarżącego, chyba że stwierdzi naruszenie prawa skutkujące stwierdzeniem nieważności zaskarżonego aktu lub czynności.

Skarga oceniana w świetle powyższych kryteriów zasługuje na uwzględnienie, choć nie wszystkie podniesione w niej zarzuty są trafne.

Przedmiotem kontroli Sądu jest decyzja Ministra SWiA z dnia [...] lutego 2018 r. utrzymująca w mocy decyzję tego organu z dnia [...] grudnia 2017 r. o odmowie wyłączenia stosowania wobec S. C. art. 15c i art. 22a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (...), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (...) (Dz.U. z 2016 r., poz. 2270).

Powołana ustawa przewiduje obniżenie emerytur i rent inwalidzkich wszystkim funkcjonariuszom, którzy pozostawali w służbie przed dniem [...] stycznia 1999 r. i którzy w okresie od dnia [...] lipca 1944 r. do dnia [...] lipca 1990 r. pełnili służbę w wymienionych w ustawie instytucjach i formacjach (tzw. służba na rzecz państwa totalitarnego). Obniżeniu podlegają także renty rodzinne, pobierane po funkcjonariuszach, którzy taką służbę pełnili.

Zgodnie z art. 15c ust. 1 ww. ustawy, w przypadku osoby, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b, i która pozostawała w służbie przed dniem [...] stycznia 1999 r., emerytura wynosi: (1) 0% podstawy wymiaru - za każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b; (2) 2,6% podstawy wymiaru - za każdy rok służby lub okresów równorzędnych ze służbą, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, 1a oraz 2-4. Przepisy art. 14 i art. 15 ust. 1-3a, 5 i 6 stosuje się odpowiednio. Emerytura nie podwyższa się zgodnie z art. 15 ust. 2 i 3, jeżeli okoliczności uzasadniające podwyższenie wystąpiły w związku z pełnieniem służby na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b (ust. 2). Wysokość emerytury ustalonej zgodnie z ust. 1 i 2 nie może być wyższa niż miesięczna kwota przeciętnej emerytury wypłaconej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (ust. 3). W celu ustalenia wysokości emerytury, zgodnie z ust. 1-3, organ emerytalny występuje do Instytutu Pamięi Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu z wnioskiem o sporządzenie informacji, o której mowa w art. 13a ust. 1 (ust. 4). Przepisów ust. 1 - 3 nie stosuje się, jeżeli osoba, o której mowa w tych przepisach, udowodni, że przed rokiem 1990, bez wiedzy przełożonych, podjęła współpracę i czynnie wspierała osoby lub organizacje działające na rzecz niepodległości Państwa Polskiego (ust. 5).

Zgodnie natomiast z art. 22a ust. 1 omawianej ustawy w przypadku osoby, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b, rentę inwalidzką ustaloną zgodnie z art. 22 zmniejsza się o 10% podstawy wymiaru za każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b. Przy zmniejszaniu renty inwalidzkiej okresy służby, o której mowa w art. 13b, ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy. W przypadku osoby, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b, i została zwolniona ze służby przed dniem [...] sierpnia 1990 r. rentę inwalidzką wypłaca się w kwocie minimalnej według orzeczonej grupy inwalidzkiej (ust. 2). Wysokość renty inwalidzkiej, ustalonej zgodnie z ust. 1, nie może być wyższa niż miesięczna kwota przeciętnej renty z tytułu niezdolności do pracy wypłaconej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (ust. 3). W celu ustalenia wysokości renty inwalidzkiej, zgodnie z ust. 1 i 3, organ emerytalny występuje do Instytutu Pamięi Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu z wnioskiem o sporządzenie informacji, o której mowa w art. 13a ust. 1. Przepisy art. 13a stosuje się odpowiednio (ust. 4). Przepisów ust. 1 i 3 nie stosuje się, jeżeli osoba, o której mowa w tych przepisach, udowodni, że przed rokiem 1990, bez wiedzy przełożonych, podjęła współpracę i czynnie wspierała osoby lub organizacje działające na rzecz niepodległości Państwa Polskiego (ust. 5).

Stosownie natomiast do treści art. 8a ust. 1 powołanej ustawy, minister właściwy do spraw wewnętrznych, w drodze decyzji, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, może wyłączyć stosowanie art. 15c, art. 22a i art. 24a w stosunku do osób pełniących służbę, o której mowa w art. 13b, ze względu na: (1) krótkotrwałą służbę przed dniem [...] lipca 1990 r. oraz (2) rzetelne wykonywanie zadań i obowiązków po dniu [...] września 1989 r., w szczególności z narażeniem zdrowia i życia. Do osób, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 15, art. 22 i art. 24 (ust. 2).

Przesłanki wymienione w art. 8a ust. 1 ww. ustawy powinny być spełnione łącznie, zaś przeciwnie w tym względzie stanowisko skarżącego nie jest trafne. Należy bowiem zwrócić uwagę, że w cytowanym wyżej przepisie ustawodawca w drodze koniunkcji (przez użycie spójnika "oraz") połączył ze sobą dwa wymogi dla skutecznego ubiegania się o wyłączenie stosowania art. 15c, art. 22a oraz art. 24a ustawy w stosunku do osób pełniących służbę, o której mowa w art. 13b ustawy. Takie rozumienie art. 8a ust. 1 ustawy wynika z wykładni językowej. Zgodnie z jej regułami, czyli regułami języka polskiego (tzw. znaczeniem słownikowym), techniką legislacyjną (rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie zasad techniki prawodawczej - Dz. U. z 2016 r., poz. 283), logiką formalną (znajdującą zastosowanie do rachunku zdań) oraz utrwaloną praktyką orzecniczą - użycie spójników: "i", "oraz", lub "łącznie" reprezentuje koniunkcję łączną, czyli taki rodzaj relacji między zdaniami, w których zdania (wyrażenia) poprzedzające i następujące po spójniku muszą być zastosowane kumulatywnie (łącznie).

Wskazać należy, że decyzja wydana na podstawie art. 8a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym (...) ma charakter fakultatywny i podejmowana jest w ramach uznania administracyjnego.

Sądowa kontrola decyzji opartej na uznaniu administracyjnym, jakkolwiek ma ograniczony zakres, to jednak wymaga zbadania, czy organ administracji wybrał prawnie dopuszczalny sposób rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej zgodnie z celem danej ustawy oraz czy wyboru takiego dokonał po ustaleniu i rozważeniu istotnych dla sprawy okoliczności. Kontroli sądowej podlega w szczególności uzasadnienie decyzji uznaniowej z punktu widzenia powiązania ustaleń faktycznych z rekonstruowaną normą prawną oraz z wyrażeniami normatywnymi, określającymi przesłanki aktualizacji upoważnienia do wydania decyzji uznaniowej. Przy takim zakresie kontroli obowiązkiem sądu jest sprawdzenie czy organ nie przekroczył granic uznania administracyjnego, a przede wszystkim czy uzasadnił podjęte rozstrzygnięcie wystarczająco zindywidualizowanymi przesłankami (por. J. Borkowski [w:] B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Warszawa 2009, s. 404-405). W sprawach uznania administracyjnego sąd bada zatem, czy decyzja organu nie jest arbitralna (dowolna) lub podjęta przy użyciu niedozwolonych kryteriów.

Uznaniowość w doktrynie i orzecznictwie ujmowana jest jako szczególny rodzaj dyskrecjonalnej kompetencji organu, której granice wyznacza - wyrażona w art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej - zasada związania administracji publicznej prawem (por. M. Jaśkowska [w:] System Prawa Administracyjnego. Tom 1. Instytucje prawa administracyjnego, red. R. Hauser, Z. Niewiadomski i A. Wróbel, Warszawa 2010, s. 222 i nast.). Stopień dyskrecjonalności działania organu konkretyzują normy prawa materialnego - w analizowanym przypadku art. 8a ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (...) zawierający wymienione wyżej przesłanki oparte na pojęciach niedookreślonych (nieostrych), a więc zawierających elementy ocenne. Dokonanie przez organ w uzasadnieniu decyzji interpretacji tych pojęć, a następnie odniesienie się do wskazanych przesłanek oraz ich rozważenie (wyważenie) na tle okoliczności faktycznych rozpatrywanej sprawy jest obligatoryjne.

W tym miejscu warto powołać pogląd zawarty w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 grudnia 2008 r., sygn. akt I OSK 622/08 (publ. CBOSA), który w pełni podziela Sąd orzekający, iż "użycie w tekście przepisu pojęcia niedookreślonego zobowiązuje organ administracji publicznej do "doprecyzowania" (skonkretyzowania) tego pojęcia przy uwzględnieniu okoliczności faktycznych konkretnej sprawy i kontekstu normatywnego, w którym to pojęcie funkcjonuje. (...) Uznanie administracyjne, a więc upoważnienie organu administracji publicznej do dokonania wyboru konsekwencji prawnych stosowanej normy prawa administracyjnego, może być zrealizowane dopiero po dokonaniu interpretacji, a więc nie dotyczy ani wykładni tekstu prawnego, ani oceny występujących faktów, ani nawet wykładni pojęć nieostrych. A zatem w sytuacji, gdy w sprawie występują niedookreślone przesłanki podjęcia decyzji, to uzasadnienie powodów przyjęcia przez organ stosujący prawo danego rozumienia określonego pojęcia musi być bardzo szczegółowe, pełne i przekonujące. (...) Organ stosujący prawo jest zobowiązany do udowodnienia poprawności przyjętego przez siebie rozumienia danego pojęcia i przedstawienia argumentów przemawiających za przyjęciem określonego sposobu rozumowania".

Przepis art. 8a ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym (...) zawiera trzy pojęcia niedookreślone: "krótkotrwała służba", "rzetelne wykonywanie zadań i obowiązków" oraz "szczególnie uzasadniony przypadek". Zatem na organie spoczywa obowiązek interpretacji tych pojęć, a następnie oceny ich wystąpienia na tle okoliczności faktycznych każdej indywidualnej sprawy administracyjnej. W przypadku ustalenia wystąpienia powyższych przesłanek w danej sprawie, uruchomiona zostaje konstrukcja decyzji uznaniowej, na gruncie której organ może wyłączyć stosowanie przepisów art. 15c, art. 22a i art. 24c ww. ustawy.

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie organ nie dopełnił ciężących na nim obowiązków. Nie dokonał wykładni pojęć niedookreślonych wymienionych w art. 8a ust. 1 ww. ustawy, nie ocenił również wystąpienia zawartych w tym przepisie

przesłanek w odniesieniu do przedstawionych okoliczności faktycznych sprawy. W istocie organ nie rozpatrzył zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Wydane w sprawie decyzje nie zostały również należycie umotywowane. Uzasadnienia obu decyzji nie spełniają wymogów określonych w art. 107 § 3 w związku z art. 11 k.p.a.

Podkreślenia wymaga, że uzasadnienie decyzji stanowi wyjaśnienie podjętego rozstrzygnięcia. Z tego względu motywy decyzji, w szczególności wydanej w oparciu o uznanie administracyjne, powinny być tak ujęte, aby strona mogła zrozumieć i w miarę możliwości zaakceptować zasadność przesłanek faktycznych i prawnych, jakimi kierował się organ przy załatwianiu sprawy. Z uzasadnienia decyzji uznaniowej powinno zatem wynikać, że wszystkie okoliczności istotne dla sprawy zostały rozważone i ocenione, a ostateczne rozstrzygnięcie jest ich logiczną konsekwencją. Zaniechanie w powyższym zakresie powoduje, iż organ naraża się na skuteczny zarzut dowolności (arbitralności) decyzji.

W uzasadnieniu decyzji z dnia [...] grudnia 2017 r. organ wskazał, iż skarżący nie spełnił przesłanki "krótkotrwałości służby" w rozumieniu art. 8a ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym (...), bowiem pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa przez okres 6 lat i 10 miesięcy, co stanowi 23% całego okresu służby, który obejmuje 26 lat, 4 miesiące i 27 dni. Organ nie dokonał jednak interpretacji tego pojęcia. Nie dokonał również wykładni pozostałych pojęć nieostrych wymienionych w ww. przepisie, nie odniósł tych pojęć do okoliczności faktycznych rozpatrywanej sprawy stwierdzając lakonicznie, że jest to "bezczelowe" wobec wymogu łącznego spełnienia przesłanek wymienionych w art. 8a ust. 1 ww. ustawy. Stanowi to niewątpliwie brak dopełnienia należytej staranności w załatwieniu sprawy, która właśnie ze względu na materię poddaną uznaniowej decyzji organu wymaga rzetelnego i wszechstronnego rozważenia wszystkich istotnych jej elementów zgodnie z regułami postępowania określonymi w art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 107 § 3 k.p.a., a także wyrażoną w art. 8 k.p.a. zasadą zaufania uczestnika postępowania do władzy publicznej.

W ocenie Sądu wadliwości ww. decyzji nie sanuje decyzja organu z dnia [...] lutego 2018 r. wydana na skutek wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Organ ponownie stwierdził, że skarżący nie spełnił przesłanki z art. 8a ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym (...), bowiem okres pełnienia służby przed dniem 31 lipca 1990 r. zarówno w ujęciu bezwzględnym - długości tego okresu, jak i w ujęciu proporcjonalnym - stosunku długości tego okresu do całego okresu służby nie może być oceniony jako krótkotrwały. Jednak organ w istocie nie dokonał interpretacji tego pojęcia, nie wyjaśnił dlaczego - w jego ocenie - wyliczone 23% czasu pełnienia służby przez skarżącego (które obejmuje również okres rocznych studiów podyplomowych w [...] w K.) nie spełnia przesłanki "krótkotrwałości", a przede wszystkim jaki procent okresu pełnienia służby spełniałby to kryterium. Organ nie wyjaśnił również dlaczego okres służby sprzed [...] lipca 1990 r. odniósł do całego okresu służby skarżącego, a nie na przykład do całego okresu jego aktywności zawodowej. Organ nie odniósł się również w żaden sposób do argumentu skarżącego, dlaczego jako punktu odniesienia nie przyjął czasu istnienia państwa totalitarnego w rozumieniu art. 13b ww. ustawy, skoro w art. 8a ust. 1 powołany został ten właśnie przepis. W takim przypadku, jak wskazał skarżący, okres jego służby przed [...] lipca 1990 r. wynosiłby 15%, a więc znacznie mniej w stosunku do wyliczenia dokonanego przez organ.

W dalszej części uzasadnienia ww. decyzji organ stwierdził, że nie kwestionuje "rzetelnego wykonywania zadań i obowiązków" przez skarżącego po [...] września 1989 r. pomimo, iż nie dokonał interpretacji tego pojęcia, ani nie uzasadnił swego stanowiska. Ponadto organ stwierdził, że w niniejszej sprawie nie zachodzi "szczególnie uzasadniony przypadek", jednak nie rozważył okoliczności faktycznych sprawy w odniesieniu do tej przesłanki wskazując jedynie, że skarżący "nie miał wybitnych osiągnięć w służbie", które można by uznać za wyróżniające na tle pozostałych funkcjonariuszy AW. W tym zakresie stanowisko organu również nie zostało uzasadnione.

Organ pominął przy tym całkowicie informacje przedstawione przez skarżącego we wniosku z dnia [...] kwietnia 2017 r. nie poddając ich weryfikacji i ocenie. Tymczasem skarżący podnosił, że jako oficer UOP, a następnie AW, przez blisko 13 lat służył w jednym z państw tzw. "osi zła", do której Departament Stanu [...] zaliczał [...], [...], [...], [...] i [...]. Czas służby w kraju "osi zła" trwał dokładnie 12 lat 7 miesięcy i 6 dni. Za okres od dnia [...] lipca 1993 r. do dnia [...] lipca 1999 r. oraz od dnia [...] listopada 2001 r. do dnia [...] maja 2008 r. skarżący uzyskał podwyższenie emerytury o 1% za każdy rok pełnienia służby w związku z wykonywaniem czynności operacyjno-rozpoznawczych lub kierowanie takimi czynnościami w służbie wywiadowczej za granicą w oparciu o § 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1995 r. (zgodnie z zaświadczeniem [...] MSW nr [...] stanowiącym załącznik nr [...] do wniosku z dnia [...] kwietnia 2017 r. była to służba w szczególnych warunkach). Bezpośrednio uczestniczył wówczas w realizacji zadań operacyjnych w ramach zobowiązań sojuszniczych Polski, za co w dowód uznania za wybitne wyniki i zaangażowanie, przyznano mu odznaczenie sojusznicze (medal [...]). Skarżący podkreślał również, że realizacja zadań operacyjnych w tamtym rejonie niosła ze sobą realne ryzyko utraty zdrowia i życia. Na poparcie tego stanowiska skarżący powołał we wniosku określone zdarzenia. Już choćby w tym kontekście stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, w którym organ wskazał na "prawdopodobieństwo" możliwości zaistnienia sytuacji stanowiących zagrożenie życia i zdrowia w przypadku skarżącego, jest co najmniej niezrozumiałe.

Skarżący podał również, że przełożeni wielokrotnie delegowali go do wykonywania zadań razem ze służbami państw sojuszniczych. Współpraca ta była wysoko oceniana przez uczestniczące strony, w tym na najwyższym szczeblu politycznym, tak w Polsce, jak i w krajach partnerskich. Skarżący podkreślał, że jego służba w strukturach UOP oraz AW oceniana była jako pełniona wzorowo. Potwierdzają to, zdaniem skarżącego, okresowe oceny jakie uzyskiwał w trakcie pełnienia służby za granicą

między innymi w oparciu o rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 12 listopada 2001 r. Otrzymywał najwyższe przewidziane tam oceny, czyli "4" i "5", co w myśl § 5 rozporządzenia oznacza "poziom wysoki" i "poziom powyżej przeciętnej". Przy czym zgodnie z ówczesną pragmatyką ocena "5" przyznawana była sporadycznie. Ocena taka stanowiła nie tylko najwyższe uznanie efektów operacyjno-rozpoznawczych, ale była związana również z faktem pełnienia służby z narażeniem życia i zdrowia, co potwierdzają kolejne awanse w stopniach i stanowiskach.

Organ nie odniósł się do podnoszonych przez skarżącego okoliczności, pominął również, że z uwagi na obowiązek zachowania tajemnicy (pismo Szefa AW l.dz. [...] stanowiące załącznik nr [...] do wniosku z dnia [...] kwietnia 2017 r.), skarżący nie mógł ujawnić informacji o szczegółach przebiegu służby i realizowanych zadaniach, bowiem nie uzyskał zgody Szefa AW na ich ujawnienie w związku z przedmiotowym postępowaniem. W tej sytuacji na organie spoczywał tym większy obowiązek rzetelnego, wnikliwego i pełnego wyjaśnienia sprawy. Organ winien przede wszystkim zweryfikować informacje podane przez skarżącego w toku postępowania w odniesieniu do danych przekazanych przez Szefa AW zwłaszcza w kontekście pisma skarżącego z dnia [...] listopada 2017 r., w którym wnosi on o skorygowanie danych niezgodnych ze stanem faktycznym oraz wskazuje na brak potwierdzenia faktu odznaczenia medalem [...].

Zaniechanie organu w powyższym zakresie oraz wskazane powyżej wadliwości wydanych w sprawie decyzji obligowały Sąd do ich eliminacji z obrotu prawnego. Trafne są zarzuty skargi dotyczące naruszenia przepisów postępowania administracyjnego, tj. art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a. w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Organ nie dokonał bowiem wykładni pojęć nieostrych, nie poczynił także niezbędnych ustaleń faktycznych, które pozwoliłyby uznać, że w sprawie nie zostały spełnione przesłanki z art. 8a ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym (...). Uzasadnienia wydanych w sprawie decyzji nie spełniają wymogów określonych w art. 107 § 3 w zw. z art. 11 k.p.a. W konsekwencji, rozstrzygnięcie organu w przedmiocie odmowy wyłączenia stosowania przepisów art. 15c, art. 22a, art. 24a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym (...) zostało wydane co najmniej przedwcześnie, z naruszeniem granic uznania administracyjnego.

Rozpatrując sprawę ponownie organ uwzględni przedstawioną ocenę prawną. Dokona wykładni pojęć nieostrych wymienionych w art. 8a ust. 1 ww. ustawy, poczyni pełne ustalenia faktyczne i wnikliwie rozważy, czy w sprawie zostały spełnione przesłanki zastosowania ww. przepisu. Swe stanowisko należy uzasadnić stosownie do wymogów określonych w art. 107 § 3 i art. 11 k.p.a. Dopelnienie tych wymogów stanowić będzie wyraz należytego rozpatrzenia sprawy i przyczyni się do pogłębienia zaufania jednostki do władzy publicznej (art. 8 k.p.a.). Organ weźmie również pod uwagę, że rozstrzygnięcie podjęte w oparciu o uznanie administracyjne nie może nosić znamion dowolności, bowiem jako takie narusza zasadę praworządności (art. 6 k.p.a.) oraz zasadę prawdy obiektywnej (art. 7 k.p.a.).

Mając na względzie wszystko powyższe, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, działając na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i c p.p.s.a., orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku. O kosztach postępowania, obejmujących wynagrodzenie pełnomocnika skarżącego w stawce minimalnej (480 zł) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) - Sąd postanowił w oparciu o art. 200 i art. 205 § 2 p.p.s.a. w związku z § 14 ust. 1 pkt 1 lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800) - jak w punkcie 2 sentencji wyroku.

Dodano za <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/D78A58C49E>